

esergő lanthának,
és barátságának!

ert a darabot, hogy mostani
áthassad. Az egygyik véleortatás,
hogy testörzői hivatalodról is emlé,
és dök vörben. Hark az optendők igen
is akkem is akk
kedves, tesbe ugyan
animus, és firta
arcted, kedves kiped,
mellynek klórtan kijött fig
meg anjé commentariust
mémbe 's fivembe. Reminglen
ke vossimben, fivemnek tellyes,
találai minden ~~W~~igerjölés és
mind jövendiben! Heffile,
költény.

ujjába
templomában,
egy végtelen

elyére,
sendes kebelében
Lna fejében,
követségében
ad hiv ölében

HAYAT
TUDOMÁNYOS AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

Legjobb indúl

lőre

számán

Te! ki nemes

S érekeny nagy

Sívemet már

Mikor elméd

Te! ki, fel-felha

S tekéntvén Európá

Sírvá nézsz - majd hi

Majd kétes jövődön

S egygyertvén lantod

Sívünket szaggatod fű

jöbb tárlva

Uj fényt, új tse

Sándor! offp

Jövel, hogy barátó

A mit e vad idő

Műrsája sugallótt

on peut, sans amour,
aimer une forte: mais
votre laime et la soutient
et, qu'il s'éteint, elle tombe en
désordre, n'est plus propre à rien.
Si nous n'aimions plus?
neient cesser d'être, que
? --

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

K 378/52

Egy
Nevendék Bükfák

" " " Teneris in
Arboribus: crescent illa

Élly, nödögely
I terjefped er
Te társaid
Kelleme

... közt maga
... hogy lekötött hitünk
... síveinknek
... nagyon ime bíva!

... párosodott nevünk
... yeket a Hegyes
... rálogául

... at kezével.

... pravát,
... lásait,
... láttad a hív
... etet' jutalmát.

Élly

Élly, 's nődögelly,
Boldog szerelmünk név
Új életem vig k
E' jeleit neve

Exen his odát olvasom
Catullusnak imlavarson
Invidiosa cum atas
Multa satis lusi: non
Esse dulcem caris m

K 348/51

Az 1526. évi Látvány,

1526. évi látvány.

Keszthelyi

(1798.)

egyre jött az óra,

in gondolóra,

itté nyitokiban

Az mindent drontó Időseivimi korszakában,

Már egyszer e Hazánkt megrenültné

De Hazánk' egygylt jolt a dnybe meré

Travára még egyszer felélé

S bár néha e gyakran háborzó

Hüllámi majd eget, majd p

mérgez ostromait,
kiszabott üttyait. —
megörült vidéki,
tsét óhajtanak néki.
ittem én is! s örömemet
kéra függesztem versemet:
Magyar Föld nagy Népe!
Te üjjülszod képe. —
opold után a mi még elhaladt,
nem soká' Ferenc s József alatt! —

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Déli György Látása,
a Mohácsi ütközet előtt. 1526.

4

Ej vala, s szinte már egyre járt az óra,
Midőn, jövendőkét vévén gondolóra,
S mely magánosságom sötét rejtekében
Bádogyadva tűnődvén szívem keservében,
Egyszere hajlékom önként megrenyültem
Errem, és sokatlan új fénybe merültem
Mellynek alig terjed első vig sugárja,
(Magától megnyilván az ajtómnak zára)
Már a jó-kenetek illatjának á
Az egész levegőt hirtelen el

Elkódva magamban viasgálom,
vagy-e mind ez, vagy pedig csak álom?
Ímies mintegy újra fel kezdvén serkenni,
Egy mennyei képet látok megjelenni.
Bélép, réám tekint, 's ágyam ellenében
Megáll; arany lantot tartván bal kezében.
Égi fénymarását egész ábrázattya,
Termete, ruhája, 's járása mutattya.
Tündöklék a fején kőkoronás gátlója,
Liliom 's rózsafélt halad szép aratája :.
De mély fájdalom ül bánatos szemében,
Törső gond fellegzik bús tekintetében;
Morrán rendül lantjának féozattya, -
"Ék majd húrjain hókerít nyugtattya,
Léve; olvastó lassú mély hangjával
's szenved, 's küszködik magával.

21.

) darabra követhetik „Első Ulápló”, a Várnai
i ütközet követkeiről, más (türes) Odában elnevel
olthyan, s. i. Werdones, Wandos, Rhingulph, Sined Ut. Cat

30. szeptember 1844. évi szeptember 14. napján
Dunánál született Sándor, alykor Kocsisnének első szülei, 2. szülei

K. 348/50 I

Első Ulápló,
a Szegedi Gyűlésen. 1744. éft.

(Várnárol.)

Kinos kötelesség!.. Ezek, mit szemlélek?
Mit tüntetj elömbe, kísértő bús lélek?
Nem jobb-e, hallgatnom, ha már nem reméllek,
I nekem-is a sírba lefállanom vélek?

Nemzetem' vejnü tért fiatal verébe,
Lápló! hová sietj sorvad' ellené?
Mit ügyelj, mit ügyelj mások' int
Hitpegiest tanítottok' tsalpa!

adja hát stork' vak burgóságának,
nem hihetja Híveid' józan tanácsának?
Inkább engedje stork' vétkes frándékának,
Mint az Ejsz. Igarság', 's Hunyadi' savának?

Te, merész Jövevény, Népem' gyűlésében!
Mit akarsz? mit sürgetsz Uradnak képében?
Új türet, sínlődő Harám' vidékében?
Hartrot, a Békesség' Istene' nevében?

A hittel petsételt alkut felbonthatod?
Mely pont fogadásunk' megmásíthatod?
Te? 's ki lehet az a te Főpapod,
Mely süségét szabadnak mondhatod?

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Hal

Halandó! ne játsszál Alkotód' neveve
Nem tsalod-meg Ötet semmi kelettrével!
Távorr', tudományod' gonosz értelmével;
Ne rongáld szívünket síved' rút mérgével!

Király! ha felültél e Nép' kormányára,
Vigyázz nagy tífvednek felséges trélljára;
's hogy juthasson hajód' ohajtott parttyára,
Ne hajts az illy skiven' tsábittó' savára!

Hogyhogy? kételkedel' amittó' sájának
Vesélyes hangzásai megbájolhatnának?
Így viselnéd gondlyát Országod' jár
Önként, 's magad lennél oka...

gugalmat kíván megfáradt Kemretünk,
S olly sok félve után végre kiköthetünk;
Ha vepteglést javall hitünk 's betsületünk,
S borostyánunk alatt bátran pihenhetünk:

Melly ok, melly vak öptön indíthat bennünket,
Olly megátalkodva keresni veptünket?
Miért nem kimélled jó hírünk 's nevünket?
Mit preentsélteted újra fegyverünket?

Dj nyerd-el bár hatlyát Mars' ál kotrkájának,
S vejs vakot Nagy Morád' gögös hatalmának:
'elje életed' örök Pírójának,
In mennykövét méltó haragjának?!

HAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Hijába

Hijába!... Nemzetem vépi tótt vére,
Lápló! hová rohanfi sorsod' ellenére?
Ally-meg! Ha egy király nem nér tett hitére,
Ezreknek halála 3 gyabárat a bére!

7

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

H' Holdhoz.

Óda.

8

v - v - -, - v v - v v

v - v - -, - v v - v v,

- - v - - - v - v

- v v - v v - v - v

Jert már, jert egyfajta, csillagos Ég' dicső
 Fényel mosolygó aprónya! Jert már,
 Fájdalmim érzékeny tanúja!
 Verd-el az éj" pomorú homályn.

Távol Harántól, mészre vidék sovány
Határait őrző vad havasok között,
És felhőkig érő durva fogház
Rejtekeiből az egerek nérvén,
Óhajtván várom megjelenésedet. —
És imé! jönnek kellemetes feléd
Sugárid... Üdvöz légy, kegyes Hold!
Könyveim árja között elárva
Áldlak és köpöntlek. Csak te tudod nyögő
Kívem keservét; ah! egyedül te vagy
Még, a ki most is félnakodva
Nérf-le veám, és panaszimra hallgat.

Im! elhaladván úttya felét az Éj,
Némülva fekszik és szendereg a Világ;
Im! nyugfok a Terméket is már,
És nyugfokik övele minden állat.
Szárnyára kelvén, féltlyet uralkodik
A tsendes Álom: szerte pihenteti
Földünknek elbágyadt lakossit,
Hogy kifogyott erejek megadgya.
Ah! elkerül és mészre hagy engemet.
Sajnállya tölem balsama tseppjeit;
Csak boldogokhoz mégyen, és azt
Néri, hová siet a Szerentse!

Utsendesedtek társaim-is, setét
Szurdékaikban: nem merik átkorott
Órában épült rárhelyünknek
Felfakadó panaszos nyögéssel

Mély hallgatásút félbe szakaptani;
Utsendesedtek, — mint amax óriás'
Kőpikla-barlangjában a börtös.
É bátor Uliffré követőji hajdan.

(Kik vagytok ah! és melly mostoha sors' kemény.
Tetpise kéntet titeket itt oclém
Szenvedni? melly Isten' haragja,
Melly vak eset hora minket öfve?!)

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Bús

Búsongva frállong ablakaink körül
A bújdosó fél; és terjedező hajam?
Fürttyét az orrámon lefüggő¹⁰
Könybe keverve, tovább kovályog.

Így tsak te vagy még, tsak te vagy, a kinck
Mondhassa vérrő félve gyötrelmeit
É szenvedő, kit sorsa kínos
Terhe alatt elepedve fremlély!

Mit látok? Itt hagyfr, és visszavonulfr? Kegyes
Vigasztalom! itt hagyfr-e te-is megint?..
Kell menned ah! és nem tarthatod-meg
Lyors kerekét siető kotsidnak.

Folytasd, szelid Hold, pallyafutásodat;
Enyhítsd nememnek bánatos éjjelét. —

Tűnj, halhatatlan Lélek! Eljő

Néked is a kipabott idő; tűnj,

Míg földi pallyád véghez érkerel.

Vesd felre, búvó Sív, gondgyaidat te-is.

Ismér az Ég!... Megszán, s kipöllött

E' harag és tapodás Világból.

MAGYAR
EUDOMÉNYSZ AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

J

A
Magyar Költő,
idegen mezejre földönt.

~~Magyar Költő,~~

Ne mea contempto lapis indicet ossa sepulero,
Provisum est, Lyeio vota probante deo.

Propertius.

J

Voltak, s lehetnek még időnek jótételei,
Kik, a természetnek főbb ajándékával
S a kedves sorsnak bőv adományával
Bírván, több jót tettek, s tapnák a Harával:

De, kik a mostoha tsalárd Szerintse-ek
Vad mérgével tovább egyre küpködnének,
S érte jobb lélekkel többet eltűrnének, —
Aintsenek, nem voltak, s nem is lehetnének!

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

(a II. dik Énekből.)

Első Ének.

Eltávozott a Tél háborgó felével,
Éjszakra költözvén havával, jegével.
Eljött a virg Tavasz a légy Zefirkével,
És mindent új életre hoz lehellétével.

Maradgy már, te hívság' városi pompéja,
Kevély nyomorúság' fényes rabigája!
Maradgy már, tettetés' tsalárd iskolája,
És erényi rút vétek' pámtalan példája.

Ier, Mússa! Jer velem a szabad merőre,
Siessünk a tífata tsendes levegőre;
És új menedékhelyet keresvén előre,
Verjünk távul innen szállást jövőre.

Mennyünk a Terméket hív anyakeblébe,
Hol minden mosolyg már a Néző' szemébe,
És mindenütt új tudák tűnven elméjébe,
Mindenfelől „Isten! Isten!” zeng fülebe.

Ott a jámbor élet 's józan éfi' harája,
Ott az áldott béke 's vig öröm' tanyája;
Ott könnyebbül a szív' terhes nyavalyája,
És ott derül az elme komor éjtprakája.

É a t.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

Második Ének.

13

Ím, leszállt a Hajnal rózsakötsijéből,
Ébred a Terméket mely nyugodalmából,
Levetkerett a Föld éjjeli gyáprábol; —
És már a Nap, kihatóán a köd homályából,

Mint egy deli Bajnok, újjúlt vig erőben
Párja szakott úttját, 's ragyog a tetőben, —
Örömet gerjesztvén minden itt élőben,
És reményt én bennem is bánatos Nézőben;
Reményt, 's bizodalmat, hogy —

Úgy van; bár elmémet felleges borúlat
Fedi még, 's lelkemben a béke nem múlat,
Érzem, hogy szívemben enyhül az indulat,
S már szemem kevesebb bús tseppet hullat.

I. sz. 4. vers 1. d. sz.

Minden napok órák új örömet hoznak,
Kert, rét, berek, hegy, völgy új színre váltóznak,
Fák, füvek, virágok versent illatoznak,
Zengnek a madarak, 's vígan játkodóznak,

S miglen itt az egygyík, párját az erdőben
Hallván, utánna nyög 's tsattog az ernyőben,
Felrepül a másik amott a merőben,
S égnek emelkedve zeng a levegőben,

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

Szíves

Szíves halát adván a nagy Alkotónak,
S letrkét, intő példát nekem halandónak:
Imádgam hatalmát az Ottfeanlakónak,
Mint kútfejét minden Nagynak, Régnak, Jónak!

Flordoztam békével felvállaltt igámat,
Folytassam vig kedvel kifabott pályámat;
S foglálván innen-is Népem, Hazámat,
Várjam, míg nyugalom kövesse munkámat!

I. sz. 4. vers 2. d. sz.

az utolsó strofa innig van:

Es im! elmém' egién optik a borúlat,
Elhagyta szívemet a komor indulat,
Lelkemben óhajtott tsendes béke múlat,
S ha nedves még szemem — nem bús tseppet hullat.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

45. „I polgárván innen is Népemet, Hazámat,“

Ennek teljes értelmére, nem lefűz talán felelőtlen tudnod,
hogy, a mikor ezt a költeményt falusi tseudes magazinomban,
ban fejtettem, egyferrés mind két más ilyen rendbéli dolog,
gal is foglalatoshadtam; úgy mint: 1° a magam poétai ma-
gyar munkáimnak öfveirogatásával és megegyeztetésével,
hogy azokat majd idővel szép és tiszta nyomtatásban köze-
re fűzhessem; és 2° Osefrianak azon nevezetes Editio ferunt
való új fordításával, amely Londonban 1807. ék ept., három
kötetben, nyomtatott ki, — az eredeti gál nyelvén, Macpherson
diák (majd betű ferunt való) fordításával egyetemben. Erre az
Editionra, az akkori időkben, teljes lehetetlenség volt feert tenni;
azon kívül, hogy külföldben is igen drága. Egyzetlen egy nyomtatá-
vány volt Párisban, mellyet a Császári Bibliotheca számára
kötettek Angliából. Ezt kellett nekem ott copiólnom, s ugyan
erért két hónapig fűzvet nélkül bejárnom; nem bírhatván az
ebbéli figyelmetes másolást senkire másra. Ahlwardt, Olden,
burgi Professor, ugyan Ezen kiadás ferunt tette a maga fordítását
az eredeti nyelvből; mellyet Osefrian kedvéért megtanult volt. Megvan
náham az a német fordítás is, a többivel egygyütt, azaz, Macpherson,
Cesarotti, Letourneur, (Anglus, Olasz, Francia) Harold, Peterston,
Schubart, Jung, Stollberg, Beris, Rhade, s több más Német fordítá-
sokéval. Ahlwardt munkája hapsos és kedves lehet fordítás-
ra, az említett original mellett, de a nélkül nem sokat érne; olvasása
pedig éppen nem kellemes. — Oly sok fáradsággal gyűjtötte az irást talán! —

K 378/48 11

15

Harmadik Ének.

Te, kit a kegyes Ég, atyai kedvében,
Már földi pályámnak első kerdetében,
Verésül az élet setét ösvényében
S társul adott mind jó, mind bal ferentésben;

Te, ki hogy Pindusra kalábróm lettél,
S az igaz ditsőség' úttyába verettél,
Mint hogy félre térni soha nem engedték,
Nevemnek Népemnél olly jó hírt ferentték,

Mellyet

Mellyet (úgy ígéri lelke birtodalma)
Sem az álnok ajak' s gonosz nyelv' rágalma,
Sem a képmutatók' otromba fidalma,
Sem vad üldözömnek el nem ront hatalma:

Hagyd-el, Múrsa! hagyd-el e' magánosságot;
Eredgy, s lásd még egyszer a Magyar Világot.
Eredgy előbb egy néhány külföldi virágot,
Köldellő borostyánt, s gyenge mirtus-ágot,

S köss velem koporút barátim' sírára:
Egyzet, mellyet (szívem örök fájdalmára!)
Nem tehetvén többi tiptes homlokára,
Aldozatul vihesz Dávidom' sírára;

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADEMIÁJA
KÖNYVTÁRA

Egy

K 378/48 IV

16
S egyzet ollyant, hogy art Apolló' Kedvesse,
S' h'iv' szerelemnek boldog Énekesse,
Örömmel fogadván fejére tehesse,
S' Nemzete' láttára bátran viselhesse. —

De, kössünk még kettőt két más nagy elmének,
S' Magyar Helikon' más két fő díjének;
Mert ámbár az egyik szívünk' mély sebének
Oka volt, — bostánat ebbéli vétkeinek!

Köz anyánk, a Flara, nem engedi nekünk,
Attól, a' kit méltán tiptel betsül Népünk,
Örökre megvonnunk régi szívességünk',
S' elhinnünk, hogy ő is titkos ellenségünk.

A szép Tudományok' felid orszáiban,
A nemes bajtársak' pályafutásában,
Bírván kiki saját tífia frándékában
É menyerei verére' kegyes oltalmában,
É nem üggyelvén soha senki' rossz kedvére,
(Sem a tudatlanok' hiú befédére,
Sem az irigy kelkek' ingerkedésére,
Sem más patvaskodók' alacsony mérgére)

Tsendes bátorsággal folytattya munkáját,
É nem hogy sajnállaná társa' sebb pálmáját,
Sőt, büne szemlélvén igaz jó bíráját,
Önként megofítaná véle koronáját.

S a t.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

K 348/48 v

Hatodik Ének.

Mollia, Pegasides, vestro date secta Coeta!

De kelly tovább, Múrsám, s járj utad végére;
Siesz a Bakonyrak nyugoti félére,
Ama jeles Költő' kies lakhelyére,
É örömet, perelmet lehellő körére,

Ki, mint rég Királyt fegyverrel s vérével,
Ugy ma Minervának fentelt életével
Nemzetét szolgálván, — míg bölts énekével
É mindent lelkesítő lantya' rengésével

Ott a hegyet völgyet érezni tanította,
É a múlt idők legkebb tudóját újjította, —
Mind saját nagy nevét halhatatlanította,
Mind Harája néjét egyre boldogította.

Skálly-meg ott, s nérd, mint él Honnyunk' Edenében
Imádva peritett hölgye hív ölében; —
É szent magánosságát tisztes rejtekében
Lelvé, köfröntsed így barátja nevében:

Vitérlő Magyarok' jeles unokája,
Ígaz jó polgárok' tündöklő példája,
Aspád' fíjainak tüzes Letrárkája,
Néjed hív Bárdussal, dicső Poétája,

Kit, mint rég Orfeust Rhodopé vidéki,¹⁸
(Hol barmok, fák, folyók hódoltanak neki)
Bámúlva hallgatnak Balaton' mélyéki,
É büpkélkedve néznek Süme'g' v'ig tájéki;

Te, ki a természet' anyai keblében,
É rengeteg erdők' nyájas környékében,
Fellelt boldogságod' teljes érzésében
Leledölk egy vén tölgy' árnyékos tőzében,

É úgy nézed a Világ' háborgó tengerét,
Égy a Föld' pédelgő frámos rabemberét,
(Ki, vélt fő javának nem tehetvén szerét,
Atkorva késéri Fortuna' sekerét!)

Míg, nem bízván síved megindult arzával
É elméd gerjedező szent türe lángjával,
É bajra kelvén Laura hív imádójával,
Vagy Morven Királyné ditső nagy fijával,

Úgy énekelt Lirád fámtalan ékéről,
É két egygyerő jó fiú öröm-életéről, —
É majd más hív Szeretők büs történetéről,
Majd Remreted régi vitéz erkölcséről;

Oh Te, kinek lantod bájos hangjára,
Mint hajdan Amfion alkotó szavára
A' pár-kapus Théba, Világ' csudájára —
Úgy kél ma Skalának már több fellegvára,

Hol híres ösíték pusztá köhajték, 19
(Néhár nagyságok gyápos romladék)
Mint Skelma' s Balkluta' mohos dölédék,
Még imént csak rókák' s baglyok' menedék,

Újra felépülvén Múrsád' énekében,
Égig emelkednek ditsőség fényében, —
É valamig a Duna' s Tisza' környékében
Magyar lefjé, fennlefnék emlékeretében:

Üdvöz' légy, Bajnokok' igaz nemes vére!
Élly! s énekelly gyakran Néped' öröme!..
Terjedj neved' hívét a Világ' szélére,
É légy még ott is Harád', Remreted' dífjére!

Míg amott a vad Mors, letévé fegyverét,
Nyugtattya kartára képe pár meg pár erejét,
És itélvén a népek 's királyok nagy perét,
Másnak ofátya mások' országot, emberét:

Zengj Te a böltseség' felid érdeméről,
Zengj a főbb dicsőség' igaz ösvényéről,
A béke 's szabadság' arany idejéről,
És e két legnagyobb kintő bátor védelméről.

Dicséred Minervának áldott olajágát,
Mutasd a halandók földi boldogságát,
Terjedj a józan éj' mennyei világát,
Oplasd ember-társad' lelki mély vakságát,

Ki a bölts terméket egyenes úttjáról ⁷⁰
Eltérvén, 's lemondván eret képe javáról,
Alig emlékerik régi mivoltáról,
Lété 's frásmarása fő méltóságáról;

És míg itt — majd hitéért burgó vak hevében
Öl, dial, éget, pufított harája keblében,
Majd az emberiség' 's szabadság' nevében
Onttja társa véret bojkpúja dühében,

Amott, nehér lántak tsüggvén a nyakáról,
Gondolkodni sem mer emberi jussáról,
És vagy átkoródva áll nyomorgatójáról,
Vagy kérkedve járma mély gyaláratyáról!

Nem tekintvén a múlt sötétebb időket,
Kérd a mai napot, s a mostan élőket:
Háborogva töltvén olly sok eftendőket,
Mennyi félve utánna — hol találod őket?

Ha éj s tapaptalás partra vezették-e?
Vagy már böltsőbbekké s jobbakká tették-e?
A Föld Erössei már elkihették-e,
S mind ök, mind jobbágyik, fívekbe vették-e,

Mennyi kárt, bajt, veszélyt elmellőzhetnének,
Ha, látván örömet társaik' vérének
S rettenetes halmát mindnyájok' vétkének,
A törvény' s igazság' útjára térnének?

Vagy ~~van-e~~

Vagy ^{van-e} még, vallyon! ki ma sem láthatya,
Hogy a népek' ügyét Isten igazgattya?
Ó! ki mindegygyiket földig aláhatya,
S mint a kertész a fát, töből kivághattya;

És bár mindnyájokat előre serkenti,
S veszélyes álmokból gyakran felrettenti,
De ha bús végrését egyszer kijelenti,
A vakmerő kevélyt többé meg nem menti?!

Zengj, zengj a böltseség' felid érdeméről,
Zengj a fölb' ditsőség' igaz ösvényéről,
A bika s szabadság' arany idejéről,
S e két legnagyobb kintül' bátor védelméről!

Hetedik Ének.

Viseld hio lélekkel felvállalt igádat,
Folytasd vig erővel **ragyogó** pályádat;
É halhatatlanítván nemzeti hárfádat,
Emeld énekeddel Népedet, Hazádat.

Támogasd igéddel az eltsüggede elmét,
Derítgesd andalgóbb társadnak értelmét,
Indítsd fel mallyében tiptább gerjedelmét,
Az Igának, Jónak, 's Képnek hü szerelmét.

Helykertesse díjét felid emborságban,
Érdemét erkölcsi tökéletességben,
Erejét, oltalmát poros egygyességben,
De fő birodalmát 's reményét — az Égben!

De minden jó tettet itt bér nem követi,
(Mert legjobb jutalmát magában lelheti!)
Roppat járnek mindig ropp tselekedeti,
É a bün a büntetést el nem kerülheti.

Sírvében viselven Istene félelmét,
Követven a Törvény' egyenes értelmét,
Tisztelven betsvélven koronás Fejedelmét,
É nem kérven, nem várván senki más' kegyelmét,

Tartsa-fenn nemzeti szép tulajdonságát,
Nemcs terméketé saját méltóságát,
Erőszak-útáló türes bátorságát,
Bajnoki nagy lelkét, igaz magyarságát!

De, tudván fő tárgyát polgári létének,
És rége, tagja lévén Harája népének,
Felellyen-meg szentül kötelességének,
És könnyebbítse süllyt társa kör tethének.

Érezze, melly fégyen és gyalázat, azt vélni,
Hogy szabad, más' baját henyélve szemlélni,
Az Egéji kárával csak magának élni,
És minden érdem nélkül — jutalmat remélni!

MAGYAR
KISVÁNDYOS AKADEMIÁJA
KÖNYVTÁRA

(A)

(A buta kevélység' illy csúf találmannya 23
Bűn és fertelem! ezt ő tudni se kívánja,
Erköltv, Emberiség, és te, Menyynnek leánya,
Szent Igarság! te légy nagy fiúvá bálvánnya.)

Viseld aréte, viseld felvállalt igádat,
Folytasd bátor szívvel kifabott pályádat;
Szolgáld fiúnet nélkül Népedet, Harádat,
És higgyed, hogy örök bér követi munkádat.

Ébressd a nagyra-nőtt fiatal lelkeket
És jobb agyagból formáld érekeny fiúveket;
Éledd, neveld, intédd nyíló reményeket,
Jóra, szépre vágyó tűz-gerjedelmeket.

Mutasd a múlt idők fényes tükörében,
Régi Bajnokok tiszta erkölcsében,
Mint élnek mindenkor nevek jó hírében,
Remettyek, Harájok emlékeretében,

Mind azok, a kiket Apolló' fravára
Klió, szép tetteik méltó jutalmára
É később unokáik intó példájára,
Felírt a dicsőség örök táblájára;

Míg számtalan mások, kik rég kevélykedtek,
É érdemet, tudományt, nevet nem szerettek, -
Miólta márványok alá letétettek,
Olyanok, mint a kik soha nem születtek!

MÁNYAR
TUDOMÁNYOS AKADEMIA
KÖNYVTÁRA

Vesd

24
Vesd-ek a jó magot annak idejében,
Ültess, munkálkodgyál Hunnia' kertjében,
Gyomláld a meplogot termékeny földében,
É bízzál - a Magyarok kegyes Istenében!

Nem tsalhatván belső pentebb érzeményed,
Teljes bízodalom legyen fő törvényed.
Egykor, egy tavasszal kikül veteményed,
É szép gyümölcset hozand virágró reményed.

Eljövend vig napja majd az aratásnak,
É polgárid, bőségét látván az áldásnak,
Tsudálkozva nérik, s mutatják egymásnak,
É bürgó hálát adnak a serény munkásnak,

Ki, bár nyugofrik már cripussa tövében,
S elvette jutalmát saját erköltségében,
Él még! s fog élni majd mind azok sívében,
Valakik betsülni tudják érdemében!

Nyolczadik Ének.

Nagy, s megmíthetetlen az elmé hatalma,
Minden erőt meggyőz ereje s oltalma;
S bár néha lassúnak látszik diadalma,
Nincs határ, mellyen túl nem jut birodalma.

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
BONYHÁZA

Im

K 378/48 VIII

Im! napok, éftendők, frázadok elmúlnak,²⁵
Ofalopok, királyi-székek felfordúlnak,
Dűd, fényes városok hamvokba borúlnak,
Nemzetek orszákok eltűnnek, pusztúlnak:

A mit egy nagy Lélek, pebb alkotmányában,
(Bírván a Jók vípönt hajlandóságában
S azon egy fő tárgyra törő frándékában)
Aldozatul letesz Pallás' templomában,

Tennmarad! s nem enged az Idő fogának,
Sem tűz' erejének, sem vierek' arjának,
Sem az ál trimborák' dühös karagjának,
Sem a Világgörzök' kevély hatalmának!

s t.

Er 28. 11

445 Ex a' 8. d. Ének ismeren strófákon végrődik:
(nagyköt a' 8. d. Ének világosabb értelmére ide kell írnom.)

Nem miúlandók a Te kered' alkotmányi,
Örökkétartandók elméd' találmányi;
Mellyekért míg Téged Helikon Leányi
Szébbel tisztelnének - ezt küldi Patsányi;

Amá külföldeken büjdosó barátod,
Kinek szíve régen 's örökre sajátod,
S kiért most - jól tudván, hogy többé nem látod,
Néha sohajtásod ar' Egri' borsáttod!

HUNGARICA
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Kilencedik Ének.

26

Így jóllván, oh Mússa! helyhertesd fejére
Köldellő koporúd; 's végy bütsüt végtére.
De, tekintvén szíve' titkos gyötrelmére,
Vigasztald! 's mondd még ezt felszerkentésére:
Mérsékelj fájdalmát bánatos lelkednek,
Töröld-le tseppjeit nedvesültá szemednek!
Vidúly! majd nyakára borúlfi meg hívednek,
Ott, hol ar' Izarak többé nem szenvednek;

Ott, az örök béke tsendes kebelében,
Amá jobb 's jobb lelkek' áldott seregében,
Kik, földi pályájok' exor vespilljében
Meg nem tántorodván tárgyok' úrésében,

Bő jutalmat nyertek fáradozásokkal,
S most egygyütt örülnék több más hív bajnokkal,
Míg tudós munkájok' 's jeles példájokkal
Itt ma-is jót tehetnek egész Harájokkal.

Úgy van; ott, hol Krinyi dicső nagy-attyával,
Gyöngyösi Keménygel 's Murányi Apfongával,
Hol Faludi, 's Ányos, több jó bajtársával,
Orery Telekivel, 's lelki baráttyával,

MAGYAR
TUDOMÁNYOS AKADÉMIA
KÖNYVTÁRA

Nyertt

Nyertt diadalmokonn egygyütt örvendernek,
S minthogy Remzettekről ott sem feledkernek,
Sőt Követőjükről gyakran értekernek,
Téged, kedves Himfy! vígadva nevernek:

Ott egykor majd egymást újra megláttjátok!
S valamint ök áldva néznek ma ti-rátok,
Úgy majd Ti, peretett Népetek' 's Harátok'
Jobb fiyait ott-is áldani fogjátok;

Boldogok mind ketten!... itt, a Jók' körében
S neveteknek élvén állandó hírében;
Ott, örvendvén strok' srent egygyességében
S imádott hölgyetek' égő szerelmében!

Tibi haec, sint qualiacumque,
Ardua velim: doliturus, si placeant spe
Deterius nostrâ. — Horatius.